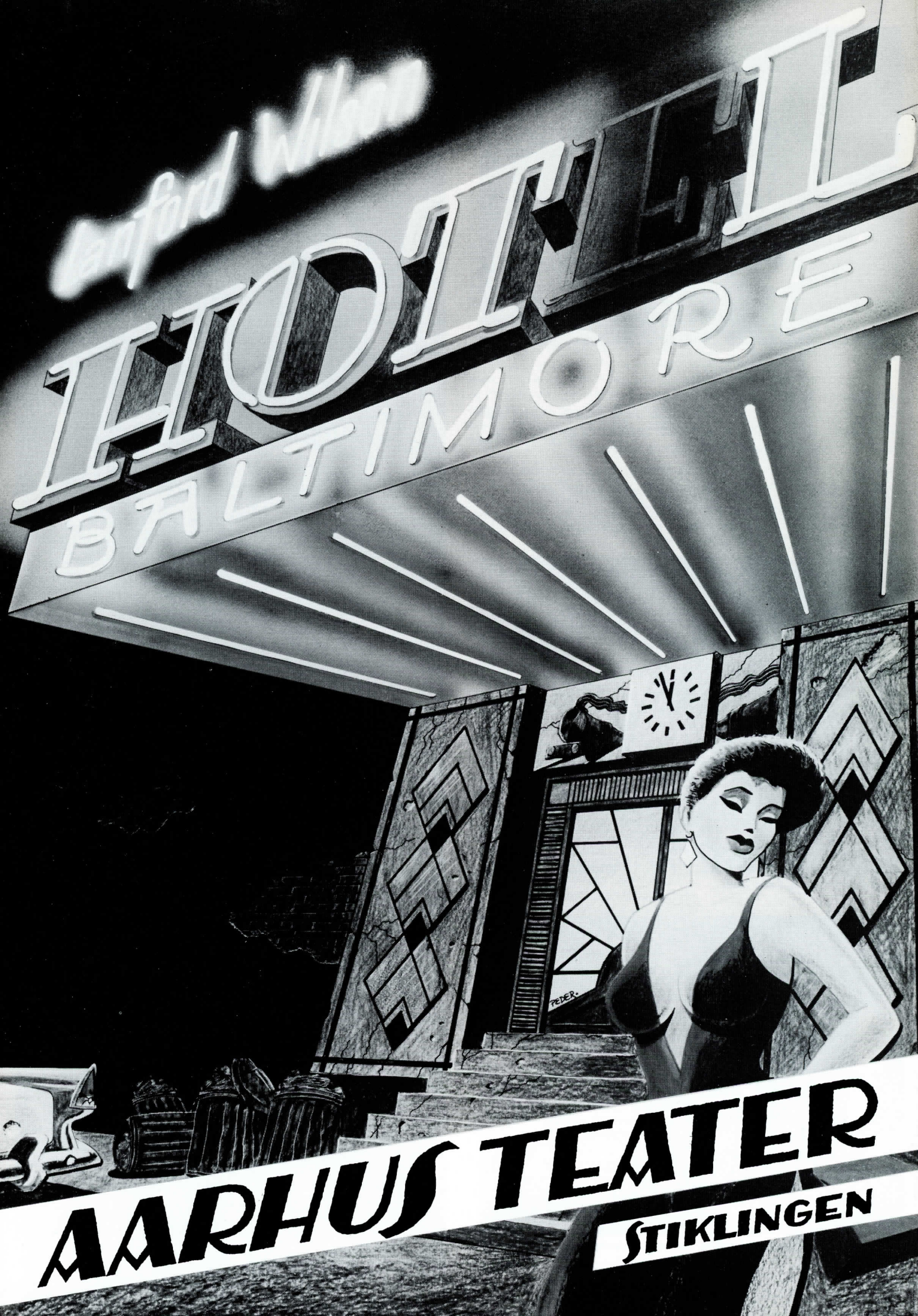




Stanford Wilson

HOLIDAY
BALTIMORE



PETER

AARHUS TEATER
STIKLINGEN



Lone Rode og Pia Petersen

Mrs. Bellotti (om sin søn):

Han er en god dreng. Han er bare anderledes. Han har været hos en psykiater, der gav ham en stor undersøgelse, og han sagde, at David ikke fejlede noget mentalt; han er bare genert.

Pigen:

Jeg kunne altså slå Paul Granger ihjel. Det er derfor, der ikke sker noget, derfor alt falder fra hinanden. Der er ingen, der har overbevisning nok til at turde handle, som de føler... Jeg synes bare, det er skide fejt ikke at tro på noget!



Donald Andersen og Lone Rode



Peder Holm Johansen, Søs Egelind, Susanne Oldenburg og Pia Petersen



Pia Petersen og Peder Holm Johansen



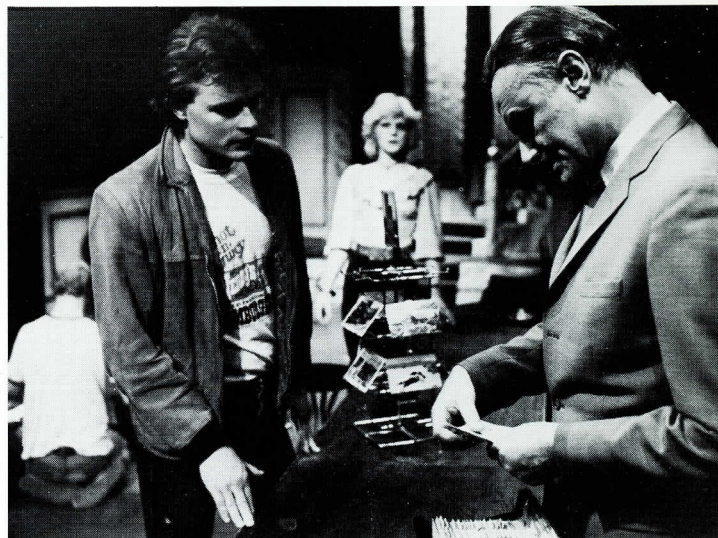
Søs Egelind og Susanne Oldenburg



Peder Holm Johansen



Tine Kristiansen og Peder Holm Johansen



Henrik Hartvig Jørgensen og Ulf Stenbjørn

Pigen (ved udsigten til hotellets nedrivning).

Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvad der skal være der, hvor mit værelse er? Altså i det stykke luft? For det vil stadigvæk være dér, hvor jeg boede. Vi går sikkert rundt lige under og lige igennem en masse steder, hvor alt muligt forskelligt er sket. Der kan være sket de mest vidunderlige ting på det her sted.



Donald Andersen og Susanne Oldenburg



Henrik Hartvig Jørgensen, Susanne Oldenburg og Pia Petersen



Peder Holm Johansen og Ruth Maisie



Susanne Oldenburg og Peder Holm Johansen



Tine Kristiansen og Børge Hilbert

Pigen :

Jeg kunne godt tænke mig et absolut videnskabeligt bevis for, at der eksisterer ånder og spøgelser og reinkarnation. Jeg ville gerne ha', at alle kunne se dem og tale med dem. Noget i den retning. En slags mirakel. Noget storslået! Jeg kunne godt tænke mig at opleve et betydningsfuldt mirakel i min levetid.



Søren Petersen, Søs Egelind og Folmer Rubæk



Peder Holm Johansen, Folmer Rubæk, Tine Kristiansen og Børge Hilbert

LANFORD WILSON

HOT'L BALTIMORE

Isenesættelse og oversættelse:
JAN MAAGAARD

Dekoration:
JENS ANKER OLSEN

Kostumer:
HANNE GISSEL

Bill Lewis, natportier	Donald Andersen
Pigen, call-girl	Pia Petersen
Paul Granger III, studerende	Henrik Hartvig Jørgensen
Millie, pensioneret servitrice	Lone Rode
Mrs. Bellotti	Ruth Maisie
April Green, prostitueret	Susanne Oldenburg
Mr. Morse, pensionist	Børge Hilbert
Jackie	Tine Kristiansen
Jamie, hendes bror	Peder Holm Johansen
Mr. Katz, ansat direktør	Folmer Rubæk
Suzy, prostitueret	Søs Egelind
En kunde	Søren Petersen
Mr. Oxenham, receptionist	Ulf Stenbjørn
Taxa-chauffør	Erling Dalsborg
Pizza-dreng	Juan Melian

Skuespil i 3 akter

PAUSE efter 1. akt

Spilletid ca. 2 timer 30 min. inkl. pause

LANFORD WILSON

Portræt fra amerikansk tidsskrift

Dramatikeren Lanford Wilson taler ikke til sine planter. »Normalt bander jeg ad dem«, siger han. På denne solfyldte eftermiddag i Sag Harbor, New York, lusker Wilson rundt i den forsønkede have, længst borte fra bagsiden af huset, og checker dagens resultater, udpeger abrikosroserne, Jackman-clematis'en og »en meget usædvanlig iris«. Som en nutidig, småtosset Frans af Assisi råber han »godmorgen, Deres Velærværdighed«, når en rødkælk lander på en gren over hans hovede.

»Først og fremmest må De forstå, at jeg er fra landet«, siger han. Bag ham står det treetagers, gennemrestaurede hus med fem soveværelser og seks pejse, hvor den 44-årige ungkarl har boet de sidste 11 år. I disse omgivelser ligner den høje lemmedasker med det sparsomme hår og de gråsprængte bakkenbarter Tom Sawyer som midaldrende. »Jeg tager væk fra New York og kommer herud for at slappe af og følge baseballkampene og drysse rundt og luge i haven. Jeg er simpelt hen hjemmemenneske«.

For det meste antager hans interesse for jorden og hjemmet imidlertid dramatisk form, f.eks. hans komedie om saneringsmodne huse, nedrevne drømme og ukuelig optimisme »The Hot'l Baltimore«, hans vittige og skarpe samfundsanalyse »Fifth Of July« og hans to personers romance »Talley's Folly«.

Selvom han har skrevet skuespil i næsten halvdelen af sit liv var det først »The Hot'l Baltimore« og nu senest hans skuespiltrilogi, der følger en Missouri-familie gennem fem generationer fra Anden Verdenskrigs velstand til de promiskuøse efterdønninger af Vietnam – som fik sparket offentlighedens øjne op for ham. Ligesom arkæologerne, der redder indianske kunstværker fra totalentreprenørerne i skuespillet »The Mound Builders« (fra 1975), har Wilson udgravet erindringer fra sin Midtvestbarndom og sat dem i en uimodståelig dramatisk ramme.

Lanford Wilson er slået igennem på Broadway imod sin vilje. »The Hot'l Baltimore« blev dog aldrig flyttet fra Circle In Square, hvor The Circle Repertory Company, som Wilson er husdramatiker for, også i første omgang spillede »Fifth Of July«.

Regi: Allan Lauridsen og Lotte Jessen
Suffli: Ingeborg Jensen
Lys/lydass.: Kim Engelbrecht og Peder Jacobsen
Belysningsmester: Niels Emil Larsen
Tonemester: Jens Ravn
Scenemester: Kai Johansen
Malersal: Jens Anker Olsen
Skræddersal: Hanne Gissel
Frisør: Joan Gylling
Rekvisitør: Viggo Jensen

Produktionsleder: Jørn Walsø
Overregissør: Max Hansen

Foto fra afsluttende prøver: Rolf Linder
Programforside og plakat: Peder Bundgård
Programredaktion: Steen Mourier
Tryk: Kanne Tryk, Århus

**Teaterforlag: Nordiska Teaterförlaget,
Edition Wilhelm Hansen, København
Teaterchef: Jacob Kielland
Premiere 3. april 1982
Sidste opførelse 6. maj 1982
Århus Teater Stiklingen**

»Vi har lavet de forestillinger på Circle Rep sådan, som vi ville have dem, og har overhovedet ikke skelet til andet«, påstår han. »Jeg mener, jeg troede, vi ville blive myrdet for »Talley's Folly«. Jeg troede, det ville blive det mest upopulære stykke, jeg nogensinde havde skrevet. Der blev ikke gået på et eneste kompromis. Jeg vidste præcis, hvad jeg ville lave. Det var helt ufatteligt, da det viste sig, at folk kunne lide det«.

Som produkt af det cafe-teater, der blomstrede i Greenwich Village midt i tresserne, er Wilson altid blevet både hyldet og hadet for det samme stykke. Ikke desto mindre dukkede Wilson, sammen med John Guare, Sam Shepard og Robert Patrick, frem fra off-off-Broadway som et af teatrets store, hvide håb.

Men af denne gruppe er Wilson indtil videre den eneste, der har været i stand til at slå sin succes fast i det etablerede teater. Med personer i stedet for karrikaturer, med medfølelse i stedet for vrede mod sine vanskelige emner, med focus på præsentationen i stedet for prædiken, har Wilson yndefuldt sneget sig ind i den offentlige bevidsthed uden at korrumper eller sentimentaliser sit hovedformål: At beskæftige sig med Amerikas Forenede Stater, forholdet mellem børn og forældre, landmænd og forretningsmænd, gensidig tillid og privat handling. Det er ikke tilfældigt, at hans tre sidste stykker foregår på Uafhængighedsdagen. Eller »The Hot'l Baltimore« på Memorial day.

»Mit hovedfag i skolen var kunsthistorie«, siger Wilson. »Og derigennem lærte jeg, hvad vi har gjort, hvad vores arv er, og hvordan vi forvalter den. Det er lige som om, Amerika prøver at vende myten om Jupiter om: i stedet for at den gamle mand æder sine børn, er børnene i gang med at æde deres bedsteforældre«.

Lanford Wilson er af engelsk, irsk og skotsk afstamning, er ottendedel Osageindianer og blev født 13. april 1937 i Lebanon, Missouri. Enebarnet flyttede til Springfield, Missouri sammen med sin mor, da hans forældre blev skilt efter hans femårs fødselsdag, og så videre til en Ozark-gård, da hans mor giftede sig med en mejeribestyrer. Som attenårig tog Wilson til San Diego, hvor han blev genforenet med sin far, der arbejdede i flyindustrien. Og denne vakkellorne forsoning blev grundlag for hans stykke »Lemon Sky« (1970). Dette forhold afspejles igen hos Pigen i »The Hot'l Baltimore«, skilsmissebarn med en uengageret far og en umådelig afsky for flyindustri og lige så entusiastisk begejstring for tog.

Næste år tog Wilson til Chicago, hvor han arbejdede som reklame-tegner. »Jeg kom til Chicago netop som de var ved at rive hver eneste Frank Lloyd Wright-bygning, de kunne få fingre i, ned«, husker han. »Der kunne stå et dusin hæslege huse på råd og række, og så rev de det pragtfulde Frank Lloyd Wright-hus ned for at lave parkeringsplads«. Efter seks år i Chicago vovede Wilson sig til New York. »Jeg så alle forestillingerne på Broadway og hadede dem, hvert eneste forbandede stykke. Jeg troede ikke mine egne øjne. Jeg havde troet, at alle store amerikanske stykker ville gå der, det ene ved siden af det andet. Han faldt over Caffè Cino, et off-off-Broadway tilflugtssted for u-fashionabelt teater, og der så han en opførelse af Ionescos »Ene-time«, der fik ham til næsten på stedet at begrave sig i cafe-teatrenes verden. Faktisk kom han i tre år aldrig længere end Fjortende Gade. »Jeg gik bare frem og tilbage gennem The Village«, siger han. »Kom

aldrig andre steder. Så ikke en forestilling på Broadway. Og var lykkelig for at slippe«.

Salig Joe Cino bestilte et stykke hos Wilson. I 1963 fik hans først opførte stykke, »So Long At The Fair«, en enakter om en ung mand, der lige er kommet til New York, premiere på Caffè Cino. »Det stykke blev skrevet af et menneske, der var fuldstændig anderledes end ham, der sad og skrev i Chicago«, siger Wilson. »Det blev skrevet af en, der vidste, hvad han gjorde«.

Wilson skrev nu et enormt antal enaktere til Caffè Cino, hvilket uundgåeligt førte til, at han fik tilbud fra Broadway. Og Wilson indvilligede. »The Gingham Dog«, hans analyse af et sort-hvidt ægteskab i opløsning, havde premiere i 1969. Og lukkede efter fem forestillinger. »'Gingham Dog' var en bombe«, siger Wilson, og den bombede ham tilbage til det velkendte problem: skrive-skræk. »Man bryder sig ikke om at tro, at en Broadway fiasko kan berøre en så dybt, men det gjorde den«.

I stedet gemte han sig på The Circle Repertory Company, som Marshall Mason, Thirkiled og skuespilleren Tanya Berezin havde grundlagt sammen med Wilson året forinden. »Jeg tog tilbage til mine venner og begyndte at arbejde på kontoret og lave småting«, siger Wilson. »Bare for at gøre et eller andet«.

Tolv år senere er Circle Rep stadigvæk hans hjem, når han ikke er hjemme. Han dukker op næsten hver eftermiddag, når han ikke er i Sag Harbor. Han siges at udspy omskrivninger fra kontoret, lave annonce-tekster og tegne plakater til kommende forestillinger. Instruktøren Marshall W. Mason, som har arbejdet sammen med Wilson i 16 år, siger: »Måske er det fordi Lanford kommer fra et skilsmissehjem, men han leder altid efter en fornemmelse af sammenhold, af familie«. Ironisk nok var det stykke, der fik ham på hans skrive-skræk, en en-akter ved navn »The Family Continues«. (På sin vis er teatret lige så meget i gæld til Wilson som omvendt. »The Hot'l Baltimore«, som han skrev specielt til Circle Rep, skaffede teatret dets første landsomfattende succes. Nu får alle Wilsons stykker premiere i teatret, der har 160 pladser).

»Jeg har meget let ved at være pessimist«, siger han. »At være en glad optimist, der finder øjeblikke af håb og grunde til at leve videre, er mere vanskeligt. Jeg vil hellere have et eller andet positivt at sige, simpelthen fordi det er sværere«.

Ingen dramatikere i Wilsons generation kan opvise så megen medfølelse for personerne, som han. »Jeg bryder mig ikke om at se lærestykker om mennesker, der er totalt ondskabfulde eller feje eller totalt noget-somhelst. For det er forbandet sjældent tilfældet«.

Denne udvikling i mål og midler har skaffet Wilson et publikum, som han aldrig havde forestillet sig, han ville kunne komme overens med: Broadway-publikummet. Hvor Sam Shepard og John Guare stadig kan vise glimt af publikumshad i deres arbejder, er Wilson så hensynsfuld mod publikum, som han er mod sine personer. Det har givet ham en placering som en slags super-amerikansk Tjekhov, for ægte hensynsfuldhed vises ikke uden vid og skarphed.

»Jeg kan huske, jeg sad i foyer'en i et Washington-teater i 1970«, siger han. »Og vi spillede »Serenading Louie« (endnu en analyse af ægteskabelig disharmoni). Cirka otte mennesker kom ud i foyer'en for at få sig en stesolid. Vi rystede dem virkelig. Og det havde slet ikke været min mening at ødelægge folks aften«. Efter »Serenading Louie« vendte Wilson sig helt bevidst mod temaer »med mere positive muligheder«.

Har succes'en ødelagt Lanford Wilson? »Han er stadig et naivt, åbenhjertigt menneske«, siger hans medarbejder gennem mange år, Marshall Mason. »Faktisk er han i uhyggelig grad den samme«.

»Jeg er ikke særlig god til at være berømt«, siger Wilson. Ligesom han foretrækker Circle Rep frem for Broadway, har han holdt sig uden for projektorerne for at kunne være sammen med vennerne. »Bare stil et kamera foran mig, selv et almindeligt fotografiapparat og jeg bliver stiv som en pind«, siger Wilson. »Det er sikkert indianeren i mig – jeg tror, det stjæler min sjæl eller et eller andet. Og det gør det såmænd nok«.

Lanford Wilson er teatrets grånende Super-Amerikaner. Loyal mod sin pseudo-familie bærer han en Circle Rep-mærkat over krokodillen på sin Lacoste-skjorte og åbner sit hjem for medlemmerne af Circle Rep næsten hver week-end. Loyal mod sin egen familie inviterer han sin mor med til Tony-prisoverrækkelsen.

Som punktum for denne eftermiddag følger Wilson sin gæst ned ad havegangen, ud på fortovet og rundt om hjørnet til den parkerede bil. På vej hjem vender Wilson sig ved gadehjørnet. Og så kommer den vigtige replik, der ligger allerdybest til grund for hans stykke, den følelse, alle hans personer udtrykker, den høflighed, som en bonde-dreng ikke kan lade være med at vise: »Don't be a stranger«, siger han.

LANFORD WILSON

Arbejder og priser

Lanford Wilson har på Circle Repertory Company fået opført: *The Family Continues* (1972), *The Hot'l Baltimore* (1973), *The Mound Builders* (1975), *Serenading Louie* (1976), *Fifth Of July* (1978), *Talley's Folly* (1979) og *A Tale Told* (1981). De tre sidstnævnte er en skuespil-trilogi, hvoraf *Fifth Of July* og *Talley's Folly* er vist på Rialto Teatret i København under titlerne *Frie Børn* og *Lige Børn*. Dertil kommer en-akteren *Brontosaurus* opført på Circle Rep. i 1977.

Hans øvrige arbejder består af *Balm in Gilead* (1965), *The Gingham Dog* (1966), *The Rimers of Eldritch* (1967), *Lemon Sky* (1969) og over 20 enaktere, der alle er blevet produceret. Han har også nået at skrive libretto til en opera af Lee Hoiby, baseret på *Tennessee Williams Summer and Smoke*, og to TV-spil: *Taxi* og *The Migrants*.

I 1980 modtog Lanford Wilson *The Pulitzer Prize for Talley's Folly*. Skuespillet gav ham også *New York-anmeldernes pris* for det bedste stykke i 1980. *The Hot'l Baltimore* indbragte ham også anmeldernes pris som årets bedste stykke og en såkaldt *Obie-pris*. Både *The Rimers of Eldritch* og *The Mound Builders* er ligeledes hædret med priser.